

UJDONSÁG

A gyilkos föld.

Engedjék meg, hogy most az egyszer ne aktuális dologgal foglalkozunk. Hiába támad ránk a sok-sok szenzáció, a háboru réme hiába tölti meg egész agysejtünket, néha élénk ugrik valami, egy gondolat, amely aztán nem hagy pihenni, amelytől hiába akarunk szabadulni. Ahányszor leülünk az íróasztal mellé, a tollunkra tolakszik, szinte kiabálva követeli az ólombeütést . . .

Igy vagyok most is. Igen, hiába akarom egy gondolattól elmenekülni, mindig a nyomomban baktatott, velem volt, ha más foglalkoztam, addig sürgölődött, míg egy rést talált, míg üresen a levegőbe néztem, aztán elém szökött . . . A Kalvin-téren minden nap megállított valami . . . Nagy a forgalom, jajgatnak, kiabálnak a villamosok, csörömpölve kérnek utat maguknak. Jobbról-balról rohannak be a kocsik, jaj, még összehütköznek . . . Az örökös sürgős-forgást, a nyugtalan életet szeliden nézik a szökőkút köbe vésett istenei és istennői, őket nem bántja senki . . . Mellette egy árok húzódik. Fölhasították a föld gyomrát, egy-két szóval kipeckelték, hogy a fekete homokszemek össze ne szaladjanak. Délben és este — amikor erre kerget az utam — munkások izzadtak lenni, a föld övét mélyén. Egyik-másik néha föl-fölkapja a fejét, vagy a csákllya szalad föl a magasba. Hatalmas munka folyik ott, alatt . . .

Egy egészen szimpla eset, annyiszor megtörténik. Csönget a telefon. A mentők jelentik — van már egy hónapja — összeomlott egy árok a Kalvin-téren. Egy munkás meghalt. Még idejében odaértünk, dolgoztak még a tűzoltók. A sok-sok homokot hányták kifelé, dobták fölfelé, föl a kövezetre. Késő este volt már, a villanyszikrák zavarták szét a folyton le-leeső szürkéséget, amikor előkerült . . . A kis gyilkosok ott szikkáztak rajta. A homok — villogott az esti fényben — befurakodott a szájába, az orrába, leszaladt a torkán, betömte a fülét, megölte. Büszkén csillogott, mintha mosolygott volna, hogy boszut állt az emberen, a nagy, hatalmas emberen, aki lemerészkedett hozzá és megbolygatta birodalmát.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

625.7

Hely

Idő

"1912"

Személy

Helyszám

Szerző

(n.ö.)

Cím A gyilkos föld.

Forrás: Egyetértés.

Bp.

1912 XII/ 14

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Miért rendezem, hamarosan megvolt a vizsgálat is. Felelősség senkit se térhel, mondták ki hivatalosan, maga volt az oka, ő, saját maga. Késő volt már, az idő nagyon előre lovagolt és ő elfelejtette megtenni a szükséges elővigyázatosságokat . . . A halott már pihen, nem beszélhet. De mintha a csukott ajka mégis mondana valamit . . . Hallgat, de a nyitva tartott szája mintha beszéd közben akadt volna meg . . . Ugy volt. Egész életéből csak két-három órája volt. Két-három óra. A többi kellett: reggeltől estig dolgozni, éjszaka pedig pihenni, pihenni, gyűjteni az erőt, szerezni az erőt, hogy reggeltől estig elpazarolja . . . És most azt a két-három óráját — az egyedüli neki való életét — akarják elrabolni. Sietős a munka, nem lehet abbahagyni. Ezt a részt még be kell fejezni . . . És dolgozott. Még csak egy pár vágás, egy-két ütés és mehet . . . Az agya lázasan működött, a szeme előtt is lángkarikák kezdtek forogni . . . Gyorsan surlódtak egymáshoz. Mintha uj és uj kedvet nyernének. Most már ábrákat is rajzolnak, a tüzből kiszalad a leány képe . . . Mo-

solyog, már várja . . . Csak egy-két vágás és rohanhat, szaladhat hozzá . . . Erősen neki, minél előbb legyen vége.

A föld lassan mozgott, egy-egy kis darab rög halkán levált, leesett, nagy zuppanással omlott szét. A munkás csak tovább sebezte a föld testét . . . Eddig is úgy tette, de mindig volt olyan elővigyázatos, hogy előbb bitincsekbe verte, megkötötte a kezét, hogy ne tudjon visszavágni . . . Most, most azonban nagyon merészen hasogatja, kinezza . . .

Még egy ütés és készen vagyok . . . A

csákány erősen csapott rá a földre . . . Ez volt az utolsó. Zugva, mormogva megindult a homokfürgeteg: boszutállni! Már a fejére hullottak az első porszemek . . . szelid, puha, czirógató kezek szaladnak végig az arezán. És mosolygott a fiu, olyan jó volt. A föld tovább haragudott. Neki támadt, erősen nekizuhant. Levette a lábáról, a földhöz vágta . . . Jaj, most kiabálni akar, már vége, vége . . . Vége, a föld elpihent, boszut állt . . .

Másnap arra jártam. Elszorult, elfogult szívvel mentem arrafelé. Nem tudtam, mit várok, de valami különösöt gondoltam, különösöt vártam . . . A munka újra kezdődött, a munkás ott dolgozott tovább . . . Minden úgy van, mint tegnap, csak hogy a szegényt most másként hívják. Nézem az arezát . . . Hideg, közömbös, tán el is felejtette, hogy mi történt itt, tán már nem is tudja, hogy a lapátjával egy gyilkos testét hasogatja föl . . .

Ma már semmit se látni. A csatornát leeresztették, földdel, kövekkel letapasztották, a térrel egészen összeolvadt . . . Ma még egy-két ember emlékszik a dologra, holnap már elfelejtik, holnap már senkisémm emlékszik a szegény munkásra. Pedig itt egy tragédia játszódott le, egy ember véres, halálosan komoly tragédiája. Elmegyünk az emberek, a kövek mellett. Mindnek hideg, egyhangú az areza, hány tragédia mellett rohannak el egykedvűen, semmit se észrevéve, még csak nem is sajnálkozva?! . . .

(p. ö.)